

[Finansministeren]

Det er selvfølgelig klart, at begge synspunkter ikke kan gøres gældende. Hr. Gades synspunkt er i øvrigt også ud fra et økonomisk synspunkt uhyre trist at lytte til, for konsekvensen af hr. Gades frygt for effektivisering måtte jo være, at vi fik et uhyre statisk samfund. Jeg er derfor meget glad for, at hr. Gade ikke har nogen indflydelse på hele den private sektor.

En privatisering er ikke et fænomen, der kan defineres hverken på den måde, hr. Camre gør det, eller på den måde, hr. Gade gør det. Privatisering dækker over et ønske om at åbne den offentlige sektor, at gøre den mindre eksklusiv, at nedbryde dens monopolistiske stilling på en række områder, at indføre moderne driftsøkonomiske styringsprincipper i den offentlige sektor.

Her vil jeg meget gerne understrege, hvad fru Lone Dybkjær var inde på. Jeg er fuldkommen enig i fru Lone Dybkjærs udtalelser om behovet for en modernisering af hele den statslige budgetlægning, et meget enkelt og meget traditionsbundet system, som jeg lægger megen vægt på at vi får moderniseret. Jeg så også gerne en mulighed for større omflytningsmuligheder på finanslovens poster. Finansudvalget har netop tilsluttet sig en vis liberalisering på det punkt, men det var ikke alle folketingets partier, som kunne medvirke, og jeg havde heller ikke mulighed for at få gennemført ønskerne i det omfang, som jeg havde fundet ville have været godt. Men der er sket en vis liberalisering.

Der er også brug for en revision af den offentlige personalepolitik – det vil jeg gerne give udtryk for fra denne talerstol – både for så vidt angår løndannelsen, lønfastsættelsen, muligheden for at belønne folk, og også for så vidt angår muligheder for at give folk omflytningsmuligheder inden for den offentlige sektor. Det er to meget væsentlige forhold, og det tillægger jeg stor betydning at vi får udviklet løsninger på i den kommende tid.

Jeg vil sige til fru Lone Dybkjær, at det er da rigtigt, at debatten om privatisering i høj grad har drejet sig om nogle konkrete eksempler. Jeg ved godt, at rengøring og madlavning har været bragt ind mange gange. Nu kan jeg rent personlig ikke se, der er noget galt ved, at man bruger yderst jordiske eksempler på, hvad privatisering også kan være. Der kunne nævnes andre ting. Hr. Askjær Jørgensen nævnte sygehusvaskerier kontra

private vaskerier. Vi kan også nævne en række kontrol- og tilsynsfunktioner, vagtfunktioner. Skal man bruge private vagtselskaber, eller skal det offentlige ansætte vagtselskaber? Der kunne nævnes en lang, lang række af den slags opgaver, og dem mener jeg ikke man skal kaste vrag på, for det er også en side af privatiseringsindsatsen.

Vi kan tage de kommunale håndværkerafdelinger, hvor der har været en tendens til at ekspandere her i de senere år. Her har vi et rimeligt modstykke, nemlig at private håndværksvirksomheder overtager opgaver i konkurrence med de kommunale afdelinger. Der findes altså et meget bredt spekter af opgaver, hvor jeg tror at privatisering har en stor fremtid for sig, fordi man her ikke går ind og berører de helt centrale funktioner. Man svækker ikke mulighederne for at løse selve opgaven i den offentlige sektor, tværtimod, man styrker muligheden, fordi det bliver muligt for den offentlige sektor at koncentrere sig om det, den er bedst til, koncentrere sig om hovedfunktionerne, og man får måske endda bedre mulighed for det, fordi delfunktioner og sidefunktioner udføres på et mere økonomisk grundlag.

Jeg kan også være enig i, hvad flere har været inde på, at der er brug for en ansvarsudlægning. Her må jeg dog komme med en kommentar til hr. Gade, som gjorde en bemærkning om, at der var en mærkelig modsætning mellem dette principielle synspunkt og så regeringens holdning både til D.O.N.G. og til Danmarks Radios licensfastsættelse. I tilfældet D.O.N.G. skal man jo ikke glemme, at staten er eneaktionær. Staten ejer hele aktiekapitalen. Staten skulle meget nødt miste denne aktiekapital og har derfor som enhver hoved- og eneaktionær en fuldkommen velforstået interesse i, at D.O.N.G. som aktieselskab fungerer økonomisk hensigtsmæssigt. Hvis ikke staten interesserer sig for det og søgte at påvirke selskabet, tror jeg endda, at de pågældende ministre kunne komme i meget store parlamentariske vanskeligheder.

For så vidt angår Danmarks Radios licens, kan man jo læse radioloven. Af den fremgår, at licensen fastsættes af folketingets finansudvalg på grundlag af en indstilling fra kulturministeren. Det står i radioloven, så dér er regeringen minsandten nødt til at engagere sig aktivt, hvad den jo også har gjort.